

Sygn. akt II AKa 73/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Hanna Wnękowska (spr.)

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński

SA – Ewa Plawgo

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

sprawy z wniosku Z. J. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 31 października 2014 r. sygn. akt VIII Ko 18/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął wniosek Z. J. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy w okresie od 8.02.2013 r. do 27.03.2013. w sprawie III K 270/14 Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy.

Z. J. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kwoty 150 000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia.

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 października 2014 roku, sygn. VIII Ko 18/14 wniosek oddalono.

Od wyroku tego apelację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy. Apelacja zaskarżała wyrok w całości zarzucając obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to: art. 552 § 4 w związku z art. 249 § 1 i art. 258 § 1 ust. 1 k.p.k., poprzez uznanie, że tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy nie było niewątpliwie niesłuszne, w sytuacji gdy środki zapobiegawcze w ogóle można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, a tymczasowe aresztowanie w szczególności wtedy, gdy nieznanne jest miejsce pobytu oskarżonego.

Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy należycie ocenił ujawniony materiał dowodowy i prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

Zasadnie Sąd uznał, iż nie zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 552

§ 4 k.p.k. a swoje stanowisko wyczerpująco i logicznie uzasadnił. Wobec braku potrzeby powtarzania argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wystarczy w tym miejscu podkreślić, że zastosowanie przedmiotowego tymczasowego aresztowania wobec Z. J. i zarządzenie poszukiwania go listem gończym uzasadnione były niemożnością ustalenia jego miejsca pobytu (przez okres pół roku nie stawał się na rozprawy i nie można mu było doręczyć wezwania). Sąd wyczerpał wszystkie możliwości aby ustalić miejsce pobytu Z. J. – zwracał się m.in. do (...) a z otrzymanej informacji z dnia 31.12.2012r. wynikało, że nie przebywał on w żadnym z aresztów śledczych ani zakładów karnych na terenie kraju. M.in na tej informacji Sąd oparł się procedując w przedmiocie tymczasowego aresztowania na posiedzeniu w dniu 25 stycznia 2013 r. Tak więc podniesiony w uzasadnieniu apelacji argument, że adres wnioskodawcy był łatwy do ustalenia, gdyż od 17.01.2013 r. odbywał karę pozbawienia wolności uznać trzeba za chybiony.

Z materiałów zawartych w aktach sprawy III K 270/14 wynika jednoznacznie, iż zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec Z. J. było uzasadnione albowiem ukrywał się on przed wymiarem sprawiedliwości.

Zasadne było także stosowanie tego środka do dnia 27 marca 2013 r.

Fakt, że oskarżony odbywał w tym czasie karę pozbawienia wolności nie stanowił okoliczności, która automatycznie skutkowałaby uchyleniem tymczasowego aresztowania. Pamiętać bowiem trzeba o odmienności reżimów tymczasowego aresztowania i odbywania kary pozbawienia wolności. Przedmiotowy środek zapobiegawczy został uchylony wówczas gdy ustały przesłanki jego stosowania - kiedy Z. J. złożył wyjaśnienia.

Wobec powyższego zważywszy, że w sprawie, w której środek ten był stosowany nie zapadło jeszcze, choćby nieprawomocne orzeczenie, Sąd Apelacyjny dzieląc w całej rozciągłości argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – uznał apelację oczywiście za niezasadną.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.